

Uchwała Nr 1238/XLIX/2018
Rady Miasta Lublin

z dnia 25 października 2018 r.

w sprawie skargi na działalność Prezydenta Miasta Lublin

Na podstawie art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257, z późn. zm.) i art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2018 r. poz. 994, z późn. zm.) - Rada Miasta Lublin uchwała, co następuje:

§ 1

Uznaje się za bezzasadną skargę J----- A----- na działalność Prezydenta Miasta Lublin.

§ 2

Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Miasta Lublin.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem jej podjęcia.

z up. Przewodniczącego Rady Miasta Lublin

Jarosław Pakuła
Wiceprzewodniczący Rady Miasta Lublin

Uzasadnienie

Dnia 12 grudnia 2017 r. wpłynęła do Rady Miasta Lublin skarga J----- A----- na Prezydenta Miasta Lublin w sprawie braku odpowiedzi na skargę z dnia 28 maja 2002 r. Zgodnie ze Statutem Miasta Lublin (Dz. Urz. Woj. Lubelskiego z 2005 r. Nr 70, poz. 1486, z późn. zm.) skarga została skierowana na posiedzenie Komisji Rewizyjnej celem rozpatrzenia i wypracowania stanowiska, które Komisja mogłaby przedstawić Radzie Miasta Lublin. Na posiedzeniu Komisji Rewizyjnej dnia 25 kwietnia 2018 r. skarżący zmienił przedmiot swojej skargi oraz zobowiązał się do złożenia dodatkowych dokumentów Radzie Miasta Lublin. Przedmiotem zmodyfikowanej skargi miała być działalność Prezydenta Miasta Lublin, która wyrażała się poprzez niesprawiedliwe działania urzędników podległych Prezydentowi Miasta Lublin (a więc działających w jego imieniu).

W oparciu o wyjaśnienia dyrektorów Urzędu Miasta Lublin oraz pismo Prezydenta Miasta Lublin z dnia 11 października 2018 r. znak: AK-S-1510.2.73.2018 ustalono, że nie można dopatrzeć się w działaniach Prezydenta Miasta Lublin żadnych nieprawidłowości. Przywołane w pismach skarżącego wyroki Trybunału Konstytucyjnego nie mają zastosowania do wymierzonego mu podatku od nieruchomości, gdyż wyrok SK 13/15 odnosi się do współwłasności gruntu. Tymczasem skarżący był jedynym właścicielem nieruchomości ul. Mełgiewska ---- oraz jedynym użytkownikiem wieczystym nieruchomości ul. Magnoliowa ---. Z kolei wyrok SK 48/15 stanowi, iż nie można uznać za budowlę obiektu budowlanego, który spełnia kryteria bycia budynkiem. Skarżący nie miał opodatkowanych żadnych budowli. Organ podatkowy nie mógł więc opodatkować jako budowlę obiekt, który spełnia kryteria bycia budynkiem. Odnośnie przywołanego wyroku SK 40/12 stwierdzono, iż organ podatkowy nie otrzymał żadnych kwot na podstawie wpisów hipotek. Kwoty uzyskane w wyniku licytacji nieruchomości zostały przekazane przez Komornika Sądowego na podstawie tytułów wykonawczych, których złożenie do sądu dało prawo do uczestniczenia w podziale sumy uzyskanej z licytacji nieruchomości. Hipoteki wpisane na nieruchomościach skarżącego wygasły wcześniej w wyniku sprzedaży egzekucyjnej. Wyrok SK 63/06 nie ma zastosowania w przedmiotowej sprawie, gdyż organ podatkowy nie stosował zabezpieczenia (nie dokonywał wpisu hipoteki) przed wydaniem decyzji określającej. Wpisy hipotek dokonywane były po wydaniu decyzji i wystawieniu tytułów wykonawczych na podstawie tych decyzji.

Należy dodać, iż skarżący wielokrotnie zwracał się do Prezydenta Miasta Lublin i wszystkie jego żądania zostały rozpatrzone odmownie. Pismem z dnia 3 stycznia 2018 r. skarżący złożył do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Lublinie wniosek o wznowienie postępowania i stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie podatku od nieruchomości. SKO decyzjami z dnia 4 kwietnia 2018 r. odmówiło wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji w sprawie wymiaru podatku od nieruchomości za lata 1993-2007 z uwagi na wniesienie żądania po upływie 5 lat od dnia doręczenia decyzji. Skarżący odwołał się od decyzji SKO. Organ odwoławczy utrzymał zaskarżone decyzje w sprawie podatku od nieruchomości w mocy decyzjami z dnia 27 czerwca 2018 r.

W świetle powyższego skargę uznaje się za bezzasadną.